

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyň:

- a) **R. S. (dříve P.)**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: Č.
- b) **nezl. D. P.**
- c) **nezl. A. S.**
- d) **nezl. E. P.**
všechny státní příslušností Ukrajina
všechny bytem v ČR: Č.
všechny zastoupené matkou R. S.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018 č. j. OAM-122/ZA-ZA14-K07-R2-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítaly, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte. Poukázaly na problémy žalobkyně d) se srdcem (narodila se s otevřenou srdeční síní, má problémy s dýcháním a musí chodit k lékaři na kontroly). Zmínily také psychické potíže a zhoršený zrak žalobkyně b). V roce 2015 měla autonehodu a musí chodit k neurologovi, v roce 2017 byla umístěna do zařízení Klokánek Fondu ohrožených dětí, neboť se bála žít ve společné domácnosti s bývalým přítelem žalobkyně a), který na nich páchal domácí násilí a byl několikrát vykázán z jejich společného bytu. Měly za to, že tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, zejména humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Odkázaly na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Paposhvili proti Belgii, ačkoli se tento rozsudek týká vyhoštění, jeho závěry lze podle nich vztáhnout i na řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nelze totiž vyloučit, že v případě jejich návratu do vlasti nebude nezletilým poskytnuta dostatečná zdravotní péče.
3. Dále žalovanému vytýkaly, že nedostatečně vyhodnotil zranitelnost žalobkyně a), jelikož na ní bylo na Ukrajině i v České republice pácháno domácí násilí. Její bývalý přítel nyní žije na Ukrajině, i z tohoto důvodu mají obavy z návratu do země původu. Podotkly, že Ukrajina jim jako zranitelným osobám není schopná poskytnout ochranu. Žalobkyně a) poznamenala, že od roku 2006 na Ukrajině nebyla, z návratu má strach, a to nejen z důvodu ekonomického, ale i ze svého bývalého partnera a pro zdravotní stav svých dcer. Podle nich žalovaný též nedostatečně vyhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině, která se od předešlé žádosti o udělení mezinárodní ochrany značně změnila. Dále uvedly, že neudělení doplňkové ochrany by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s Úmluvou o právech dítěte, jelikož není v nejlepším zájmu nezletilých se navrátit na Ukrajinu, kde nemají žádné zázemí.
4. V doplnění žaloby ze dne 23. 10. 2018 dále namítaly, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákonných ustanovení, neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Zopakovaly, že žalobkyně a) má tři nezletilé děti, obává se návratu na Ukrajinu, je zranitelnou osobou, v minulosti byla obětí domácího násilí, a to jak ze strany otce své nejstarší dcery, tak ze strany otce mladších dcer, který s nimi žil v České republice. Těmito skutečnostmi se podle nich žalovaný nezabýval dostatečně. Zdůraznily zdravotní problémy žalobkyně b). Odkázaly na ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, na čl. 4 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). V této souvislosti upozornily na to, že dle dostupných informací není na Ukrajině ochrana před domácím násilím ani účinná, ani trvalá, ochrana jim byla poskytnuta jen v České republice. Nesouhlasily s tvrzením žalovaného, ať se v případě obavy z bývalého přítele žalobkyně a) přestěhují do jiného města, toto tvrzení není odůvodněné a navíc je v rozporu s výkladem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným např. v rozsudku ze dne 20. 7. 2016 č. j. 1 Azs 113/2016-29. Žalovanému vytýkaly, že se nezabýval tím, že žalobkyně a) je samoživitelka a zranitelná osoba, napadené rozhodnutí proto označily za nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Měly za to, že splňovaly podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, závěr žalovaného, že tomu tak není, považovaly za neodůvodněný, co do tvrzení o hrozící vážné újmě, která jim ze strany bývalého přítele žalobkyně a) hrozí a kterému již byla dlouhodobě v zemi původu vystavena. V tomto bodě je podle nich napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně b) má trauma z možného návratu na Ukrajinu, má strach ze svého otce i z otce svých sester, od autonehody má také problémy s bolestí hlavy, má úzkosti, musí pravidelně chodit na terapie k psychologovi a na pozorování k neurologovi. Žalobkyně b), c) a d) jsou v České republice řádně integrovány, žalobkyně c) a d) se v České republice narodily, nehovoří ukrajinsky, na Ukrajině by neměly zázemí a byly by vytrženy ze svého prostředí, jejich vycestování by tak bylo v rozporu s jejich právem na respektování soukromého a rodinného života garantovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013 č. j. 5 Azs 7/2012-28. Byly toho názoru, že žalovaný se nezabýval intenzitou integrace nezletilých do české společnosti, tudíž ani zásahem vycestování z České republiky do jejich soukromého a rodinného života. I proto napadené rozhodnutí považovaly za nepřezkoumatelné. Neudělení doplňkové ochrany by bylo též v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s Úmluvou o právech dítěte, jelikož není v nejlepším zájmu nezletilých navrátit se na Ukrajinu, kde nemají žádné zázemí a kde byl jim nebyla poskytnuta adekvátní lékařská péče s ohledem na jejich speciální potřeby. Poukázaly také na bezpečnostní situaci na Ukrajině, podle nich sice probíhající ozbrojený konflikt není totální, ale má vliv na velkou část obyvatelstva, tím spíše na matku samoživitelku a její nezletilé děti. Poukázaly na to, že žalovaný jim nejdříve radil, aby se v rámci země přestěhovaly na jiné místo, aby se ukryly před bývalými partnery žalobkyně a), následně však konstatoval, že se žalobkyně vnitřní přesídlení netýká, tudíž se jim dostane adekvátní lékařské péče. Namítaly proto, že se žalovaný nedostatečně zabýval azylovou žádostí nezletilých a dopadu návratu na Ukrajinu na jejich život.
6. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Měl za to, že při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a), přihlédl k nim, shromáždil také adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Byl toho názoru, že postupoval v souladu s právními normami, své rozhodnutí patřičným způsobem odůvodnil. Byl přesvědčen o tom, že v souladu se stanoviskem soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku posoudil situaci žalobkyň z pohledu všech v úvahu přicházejících ustanovení zákona o azylu. Trval na věcné správnosti a zákonnosti svého postupu, neshledal takové okolnosti, na základě kterých by žalobkyním měl být udělen humanitární azyl či doplňková ochrana. Ke zdravotnímu stavu žalobkyň poznamenal, že nepodstupují natolik specifickou či výjimečnou léčbu, která by jim bránila v návratu na Ukrajinu, podle něj není důvod předpokládat, že by zdravotní stav žalobkyň mohl být vnímán jako důvod bránící jim v návratu do vlasti. Byl toho názoru, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal i s obavami z bývalých partnerů žalobkyně a) či s obavami z jejich ekonomické situace v případě návratu. K potřebě řešit situaci žalobkyň vnitřním vysídlením poznamenal, že tuto potřebu vyloučil v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem na Ukrajině, nikoli ve vztahu k jiným skutečnostem. Pokud jde o námitku nezohlednění míry integrace žalobkyň, odkázal na str. 10, 11 a 17 napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřily svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 3. 2014 požádala žalobkyně a) jménem svým a jménem svých nezletilých dětí o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedla, že není členkou žádné politické strany. Vlast opustila v lednu 2006 kvůli problémům s otcem žalobkyně b), který jí vyhrožoval odebráním dcery, dělal jí problémy, pronásledoval ji. O mezinárodní ochranu požádala ze stejných důvodů jako v letech 2008 a 2012 a také kvůli současné situaci na Ukrajině. Zmínila problémy žalobkyně d) se srdcem. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, nemá tam kde bydlet, nemá tam nikoho z příbuzných. Pokud by se vrátila, potřebovala by sociální pomoc, ale tu jí není Ukrajina schopná zajistit. Zde má přítele (otce dvou mladších dcer) a jeho matku, kteří jí poskytují pomoc a zázemí. Ráda by zde zůstala, žalobkyně b) tu chodí do školy, žalobkyně c) půjde do školky. Chtěla by, aby zde její dcery vyrůstaly a byly v bezpečí. Až povyroste nejmladší dcera, ráda by chodila do práce. Dále poznamenala, že to vypadá, že ve vlasti bude válka, navíc je tam obrovská kriminalita a korupce. Ohledně svého zdravotního stavu uvedla, že od roku 2005 má srdeční arytmií, nyní zjistila, že má zvýšený krevní tlak. Žalobkyně b) má problémy se zrakem, žalobkyně c) má alergie, žalobkyně d) se narodila s otevřenou srdeční síní, každého půl roku musí chodit na kontroly, když hodně pláče, má problémy s dýcháním.
10. Součástí správního spisu jsou též písemnosti vztahující se k řízením o předchozích žádostech žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany, např. rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2008 č. j. OAM-612/VL-07-19-2008, rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2012 č. j. OAM-210/ZA-ZA04-K01-2012.
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2014 č. j. OAM-122/ZA-ZA14-K07-2014 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a o tom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Proti tomuto rozhodnutí podaly žalobkyně žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2016 č. j. 4 Az 39/2014-42 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť žádost nesprávně posoudil jako nepřijatelnou a neoprávněně řízení zastavil, aniž by se zabýval všemi skutečnostmi a aniž by zjistil přesně a úplně skutkový stav věci a za tímto účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí.
12. Při dalším řízení provedl žalovaný dne 7. 11. 2017 s žalobkyní a) pohovor, při kterém uvedla, že před svým odjezdem z vlasti bydlela ve městě Novovolynsk se svou nejstarší dcerou, sestrou a rodiči. Byt, kde bydleli, patřil rodičům, pak jí a sestře, v roce 2005 ho však prodaly. Poté si pronajímala byt. Nejdříve byla v České republice na dva týdny v listopadu 2005, pak se vrátila pro dceru a od ledna 2006 pobývá v České republice. Měla potíže s otcem nejstarší dcery, pronásledoval ji a vyhrožoval jí. Žádost o udělení mezinárodní ochrany opětovně podala, neboť se na Ukrajině zhoršila situace, nemá tam zázemí, rodiče již nežijí, se sestrou nekomunikuje. Dcery zde chodí do školy, rozhodla se tady zůstat. Když žádost podala, na Ukrajině začala válka, nejstarší dcera odmítla jet na Ukrajinu, nyní má psychické problémy a chodí na psychoterapii. Na Ukrajině též došlo ke zhoršení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ekonomické situace. Nezjišťovala, zda v Novovolynsku dochází k bezpečnostním incidentům, nezajímá ji to, zázemí má tady. Nechce se vrátit. Zde žila do 16. 10. 2016 s mužem, se kterým má dvě mladší dcery, proběhlo u nich domácí násilí. On byl vyhoštěn, teď žije v Novovolynsku, což ví od jeho matky, která bydlí v Praze. Návratu se bojí. Jejich situace by v případě návratu do vlasti byla špatná po stránce sociální a zdravotní péče. Nemá kam jít, nemá tam byt, nevěděla by, kam má se třemi dětmi jít. Obává se svého bývalého přítele, její nejstarší dcera se nechce vracet, má kvůli tomu psychické problémy. V zemi původu dlouho nebyla, nemá tam kamarády, není tam práce. Dcery umí česky, nekomunikují ukrajinsky, bude to na ně mít psychologický dopad. V Praze si pronajímá byt, má zde práci. Pomáhá jí matka bývalého přítele. Její příjmy jsou 16-70 000 Kč měsíčně, pracuje přes agenturu, brzy by měla začít pracovat přímo pro firmu, kde bude dostávat více, přes 20 000 Kč. Její náklady činí 9 700, školní obědy platí matka bývalého přítele. Občas chodí i na brigády, sociální dávky nebere. Když je v práci nejstarší dcera hlídá své mladší sestry, nebo žalobkyně a) poprosí sousedku, příp. matku bývalého přítele. Zdravotní stav žalobkyně a) je dobrý, s ničím se neléčí, léky nebere.

13. Jménem svých dcer žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů, jako žádá ona sama. Žalobkyně b) v době konání pohovoru chodila do deváté třídy základní školy. Dne 6. 12. 2015 měla autonehodu, srazilo ji na přechodu auto, měla pohmožděniny, šili jí hlavu, zhoršuje se jí zrak, musí chodit k očnímu lékaři, v 18 letech se to vyřeší operací. Dále chodí k neurologovi a psychologovi. Neurolog ji sleduje jednou za rok, bolela ji hlava od zablokování krku, půjde také k rehabilitačnímu lékaři. Psychologa navštěvuje od té nehody, poté u nich došlo k domácímu násilí. Bojí se návratu na Ukrajinu. K psychologovi chodí od března 2016, a to jednou měsíčně. O návratu do vlasti se odmítá bavit, je z toho špatná, hlavně vzhledem ke svým zdravotním a psychickým problémům.
14. Žalobkyně c) chodila v době konání pohovoru do třetí třídy základní školy. Její zdravotní stav je celkově dobrý. Jednou ročně chodí na alergologii, hlavně na jaře a na podzim mívá fleky na těle, bere na to léky. V případě návratu na Ukrajinu by její situace byla špatná ve smyslu sociálním. Chodí zde do školy, mluví, píše a čte jen česky, ukrajinsky nehovoří.
15. Zdravotní stav žalobkyně d) je normální, jednou ročně docházejí ke kardiologovi, protože se narodila s menší srdeční vadou, měla díрку v srdci, která se zatahuje, musí se to sledovat. Celkově je její stav dobrý. Pravidelně neužívá žádné léky, nepodstupuje žádnou specializovanou léčbu, v poslední době nebyla hospitalizována.
16. Žalobkyně a) není ve vlasti s nikým v kontaktu, její tety jsou v Kyjevě, o sourozencích nic neví. Na Ukrajině nebyla politicky ani veřejně aktivní. V minulosti neměla potíže se státními orgány, nebyla trestně stíhaná. V návratu jí brání sociální situace a také obavy z bývalého přítele. V kontaktu s ním není, na děti nepřispívá, podporuje je ale jeho matka. Myslí si, že státní orgány v zemi původu by jí v případě potíží s bývalým partnerem nepomohly, je tam korupce, řekly by, ať si to vyřeší sami mezi sebou. Informace o Ukrajině čerpá od matky bývalého přítele, která vlast pravidelně navštěvuje. Neví, jestli by jim mohla matka bývalého přítele pomoci, tady pár věcí platí, žalobkyně a) tady vydělává, tam by děti zajistit nemohla, nestačilo by to. Nemůže ani vysvětlit, jak moc dcery na Ukrajinu nechtějí. Bylo jí uděleno správní vyhoštění, což jí brání v tom vyřídit si zde pobyt podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na podporu svých tvrzení předložila žalobkyně a) řadu dokumentů, např. návrh na úpravu poměrů nezletilých ze dne 27. 9. 2017 podaný k Obvodnímu soudu pro Prahu 9, úřední záznam Policie České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

obvodního ředitelství policie Praha III, místního oddělení Čakovice ze dne 16. 10. 2016 č. j. KRPA-430686-11/PŘ-2016-001317, lékařské zprávy týkající se žalobkyně b).

17. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 č. j. 110105/2014-LPTP „Ukrajina – Politická situace na Ukrajině p nástupu prezidenta Porošenka, postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou, postavení osob sympatizujících s bývalým prezidentem Janukovyčem, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 25. 7. 2016 č. j. 107283/2016-LPTP „Ukrajina – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Ukrajině, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Ukrajině, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 na Ukrajině, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, zpráva Světové zdravotnické organizace (WHO), Evropského střediska pro sledování zdravotních systémů a politik z roku 2015 „Ukrajina: Průzkum zdravotního systému, 2015“, informaci od sítě místních lékařů ze dne 4. 8. 2015 č. j. BMA 7085, získanou v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu III „Ukrajina – Dostupnost operace srdce, foramen ovale a stenózy plicní chlopně u předčasně narozeného dítěte“. Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2018 č. j. OAM-122/ZA-ZA14-K07-R2-2014 žalovaný rozhodl, že žalobkyním se mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
18. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
19. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
20. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

22. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyň porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
24. Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně a) má tři nezletilé dcery, jejichž jménem také požádala o mezinárodní ochranu, přičemž žalobkyně b) a d) mají zdravotní problémy, zdejší soud uvádí, že se žalovaný zdravotním stavem žalobkyň dostatečně zabýval, a to na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezjistil, že by žalobkyním neměl být ve vlasti umožněn přístup k potřebné zdravotní péči, neshledal, že by k nim mělo být přistupováno rozdílně s ohledem na důvody uvedené v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a dodává, že žalobkyně a) při pohovoru dne 7. 11. 2017 označila svůj zdravotní stav za dobrý, s ničím se neléčí, nebere žádné léky. Ke zdravotním potížím žalobkyně b) uvedla, že musí pravidelně chodit k očnímu, k neurologovi a k psychologovi, a to především v důsledku dopravní nehody, ke které došlo v prosinci 2015. Žalobkyně c) pak trpí alergií. Pokud jde o zdravotní stav žalobkyně d), při pohovoru žalobkyně a) sdělila, že jednou ročně docházejí ke kardiologovi, její zdravotní stav je celkově dobrý, pravidelně neužívá žádné léky, nepodstupuje specializovanou léčbu, v poslední době nebyla hospitalizovaná. Žádná z nezletilých dcer žalobkyně a) se tedy nenachází v život ohrožujícím stavu vyžadujícím obtížně dostupnou specializovanou péči. Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalovaný se dostupností lékařské péče na Ukrajině řádně zabýval, k čemuž shromáždil relevantní podklady [zpráva Světové zdravotnické organizace (WHO), Evropského střediska pro sledování zdravotních systémů a politik z roku 2015 „Ukrajina: Průzkum zdravotního systému, 2015“, informace od sítě místních lékařů ze dne 4. 8. 2015 č. j. BMA 7085, získanou v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu III „Ukrajina – Dostupnost operace srdce, foramen ovale a stenózy plicní chlopně u předčasně narozeného dítěte“].
25. Hodnocení zdravotní péče na Ukrajině se v minulosti věnoval také Nejvyšší správní soud, a to např. v usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém konstatoval: „Co se týče otázky zdravotního stavu stěžovatele b), který trpí astmatickou alergií a má potíže se sluchem, Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, dále uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v citovaném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS), i z důvodu nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poskytování zdravotní péče na Ukrajině se však této úrovni zdaleka neblíží. Z Informace Světové zdravotnické organizace (WHO) - Ukrajina: Průzkum zdravotního systému 2015 je dále zřejmé, že na území Ukrajiny je dostupná nejen ambulantní a hospitalizační péče v rámci uceleného modelu oddělení oblastních poliklinik, nemocnic či ústředních nemocnic, ale i specializované kliniky, diagnostická střediska a výzkumné ústavy Ministerstva zdravotnictví, což jsou vysoce specializovaná jednooborová střediska poskytující péči pacientům s nejzávažnějšími a nejkomplikovanějšími zdravotními problémy. Z výše uvedeného tak nelze dovodit, že by na Ukrajině nebyla stěžovateli b) poskytnuta dostatečná úroveň zdravotní péče a ten by byl nucen svoji léčbu přerušit.“ Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že zdravotní problémy žalobkyně nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

26. Co se týče námitky, že žalobkyně a) byla obětí domácího násilí ze strany svých bývalých partnerů, proč by měla být považována za zranitelnou osobu, zdejší soud konstatuje, že s tvrzeními žalobkyně ohledně toho, že byla obětí domácího násilí, se žalovaný dostatečně vypořádal. Soud připomíná, že z důvodu strachu z bývalého partnera, otce žalobkyně b), opustila žalobkyně a) s nejstarší dcerou v roce 2006 svou vlast. Tvrzeními žalobkyně a) ohledně obav ze svého bývalého partnera, otce žalobkyně b), se žalovaný i správní soudy zabývaly již ve vztahu k předchozím žádostem žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany (srov. str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně a) se stala obětí domácího násilí i na území České republiky, a to ze strany otce mladších dcer, ukrajinského občana, který byl v roce 2016 vyhoštěn a nyní pobývá na Ukrajině ve městě Novovolynsk, odkud pochází žalobkyně a). Žalovaný se k obavám žalobkyně a) z tohoto bývalého partnera dostatečně vyjádřil na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval: „Z vyjádření jmenované vyplývá, že tato přímo se svým bývalým partnerem v kontaktu není, resp. žadatelka neuvedla, že by ji tento z území Ukrajiny jakkoliv kontaktoval. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žadatelka by v případě návratu na Ukrajinu mohla své problémy s bývalým partnerem vyřešit prostým přestěhováním se do jiného města, popř. jiné oblasti. Pokud by se však cítila být ze strany bývalého partnera ohrožována, může se s žádostí o pomoc obrátit na státní orgány země jejího původu, jak ostatně vyplývá i z výše uvedené Informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014.“
27. Zdejší soud dále k domácímu násilí jako důvodu pro udělení mezinárodní ochrany uvádí, že za určitých okolností může být domácí násilí azylově relevantním důvodem, jak plyne, např. z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008 č. j. 9 Azs 49/2008-55, ve kterém se uvádí: „...domácí násilí je bezesporu celospolečenským jevem, který nelze podceňovat a který vyvěrá z podhoubí sociální diskriminace a který je zpravidla determinovaný příslušností k určitému pohlaví. Jako takový přitom může být za určitých okolností také azylově relevantním důvodem a právě tyto okolnosti, které záleží především na zemi původu, jejích právních, sociálních či kulturních normách a hodnotách, je třeba analyzovat a zvažovat, zda je příslušný stát schopen či ochoten zajistit oběti domácího násilí potřebnou ochranu nebo zda je na místě poskytnutí mezinárodní ochrany, a to na základě příslušnosti k určité sociální skupině.“ K otázce možnosti ochrany ze strany státních orgánů na území Ukrajiny odkazuje Městský soud v Praze na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2019 č. j. 53 Az 15/2018-47, ve kterém se uvádí: „Jak již výše soud naznačil, na Ukrajině byla přijata nová úprava postihování pachatelů domácího násilí, jež takové jednání kriminalizuje pod hrozbou přísných trestů na rozdíl od dřívější úpravy. Pokud by se tedy takové jednání vůči žalobci mělo po jeho nuceném návratu na Ukrajinu opakovat, lze mít za to, že policie by v takovém případě zakročila mnohem razantněji než v minulosti, kdy se mohlo jednat maximálně o přestupek či došlo k

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

úplnému přehlížení takového jednání. Pokud by přesto státní orgány efektivně nezakročily, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 25. 7. 2016 vyplývá, že je možné podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci u prokuratury či u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku.“ Vzhledem k výše uvedenému má zdejší soud za to, že obavy žalobkyně a) z jejich bývalých partnerů, z jejichž strany byla v minulosti vystavena domácímu násilí, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

28. Pokud jde o námitky žalobkyň související s žalovaným nastíněnou možností, že by se žalobkyně mohly kvůli problémům s bývalým partnerem žalobkyně a) přestěhovat do jiného města nebo jiné oblasti Ukrajiny, Městský soud v Praze podotýká, že žalovaný mimo této možnosti poukázal i na skutečnost, že žalobkyně a) není se svým partnerem v žádném kontaktu a že by se mohla v případě potíží obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány. Žalovaný zjišťoval, zda má žalobkyně a) možnost se v zemi původu obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány a shledal, že tak může učinit. Nelze přehlédnout, že žalobkyně nejsou s bývalým partnerem žalobkyně a), otcem žalobkyň c) a d), v kontaktu, a to přestože jim vypomáhá jeho matka, která žije v České republice a vlast pravidelně navštěvuje. Tato by jim v případě jejich návratu do vlasti případně mohla pomoci i s budováním zázemí. Žalovaný se věnoval též otázce způsobilosti žalobkyně a) postarat se o své nezletilé děti v případě návratu do země původu, konkrétně na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Správní orgán neshledal, že by postavení žadatelky a možnost jejího pracovního uplatnění byly na ukrajinském pracovním trhu oproti ostatním obyvatelům nějak zásadně ztížené. Jmenovaná je vyučenou kuchařkou a před svým odjezdem z vlasti se živila různými příležitostnými pracemi či jako prodavačka. Na Ukrajině vlastnila byt po rodičích, který však v roce 2005 prodala a pronajala si byt. Skutečnost, že jmenovaná bez jakýchkoliv problémů před svým odjezdem z vlasti pracovala a neměla ani problémy se zajištěním bydlení po prodeji jí vlastněné nemovitosti, pak vede správní orgán k závěru, že v jejím případě není možné konstatovat nepřekonatelné překážky, které by jí bránily ve zpětné integraci na ukrajinský pracovní trh.“* Žalovaný rovněž poznamenal, že nezletilé dcery žalobkyně a) by měly možnost docházet do školy i na Ukrajině. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalovaný v otázce posouzení obav žalobkyně a) z jejího bývalého partnera pochybil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečné a plně přezkoumatelné. Soud doplňuje, že možnost přestěhovat se do jiného města zmínil žalovaný pouze v souvislosti s obavami žalobkyně a) z bývalého přítele. Pokud jde o možnost vnitřního přesídlení v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem na východě Ukrajiny, poukázal na skutečnost, že žalobkyně a) pochází ze západní části země, ve které konflikt neprobíhá. Tyto úvahy žalovaného jsou zcela srozumitelné.
29. Žalovaný se věnoval i tomu, zda žalobkyně a) tvrzené skutečnosti představují důvod pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, a to na str. 13 napadeného rozhodnutí. Shledal, že žalobkyně a) je zdravou, svéprávnou osobou, která je s ohledem na svůj věk, vzdělání a zdravotní stav schopná postarat se jak o sebe, tak o své děti. Zabýval se též zdravotním stavem žalobkyň b), c) a d), přičemž ze sdělení žalobkyně a) a z doložených lékařských zpráv nedovodil, že by se dcery žalobkyně a) nacházely v ohrožení života či že by jejich zdravotní stav vyžadoval dlouhodobou a vysoce specializovanou léčbu nebo medikaci, která by jim v zemi původu nemohla být poskytnuta. Toto odůvodnění považuje Městský soud v Praze za dostatečné, podle soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu *„v případě hodném zvláštního zřetele“*, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

30. Žalobkyně v žalobě a jejím doplnění poukazovaly také na zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině. Žalovaný se situací na Ukrajině zabýval na str. 16 a 17 napadeného rozhodnutí. Na základě shromážděných informací dospěl k závěru, že se bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2017 relativně stabilizovala, a to s výjimkou oblasti Doněcké a Luhanské a poloostrova Krym. Připomněl, že žalobkyně a) pochází z Volyňské oblasti, tedy z místa, které je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a k žádným bezpečnostním incidentům tam nedochází. Neshledal tedy důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Městský soud v Praze s žalovaným souhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se kasační soud opakovaně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině. Lze zmínit např. usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“ Soud dále poznamenává, že o zlepšení situace na Ukrajině svědčí i skutečnost, že Česká republika považuje s účinností ode dne 22. 3. 2019 Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.). Co se týče špatné ekonomické situace na Ukrajině, soud je toho názoru, že nedobrá ekonomická situace se týká všech občanů dané země a není důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
31. Zdejší soud ve shodě s žalovaným upozorňuje na účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany [žalobkyně a) požádala o mezinárodní ochranu již třikrát]. Žalovaný v této souvislosti na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí zdůraznil: „*Jmenovaná pobývá na území ČR od roku 2006, přičemž k legalizaci pobytu svého či svých nezletilých dětí nepodnikla během svého pobytu na území ČR jakékoliv kroky. Na území ČR opakovaně žádá o mezinárodní ochranu a ve chvíli, kdy jí tato není udělena a je jí vystaven výjezdní příkaz, tento nerespektuje a pobývá i nadále se svými nezletilými dětmi na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění, tedy nelegálně. Za své jednání byla v minulosti dokonce potrestána udělením správního vyhoštění, jež rovněž nerespektovala, a po jeho udělení svou situaci vyřešila opětovným podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Své jednání jmenovaná vysvětluje špatnou ekonomickou situací v zemi svého původu, kde dle svého vyjádření nemá žádné zázemí, práci a nebyla by jí ani jejím dětem poskytnuta žádná zdravotní či sociální péče. Rovněž odkazuje na integraci svých dětí do české společnosti s tím, že tyto zde chodí do školních či předškolních zařízení a ukrajinsky ani nekomunikují, ani nepiší, tudíž by na ně případný návrat do vlasti mohl mít psychologický dopad. Správní orgán konstatuje, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů může žadatelka jménem svým i jménem svých dětí, využít. (...) ...správní orgán poukazuje i na tu skutečnost, že současné postavení jejich dětí vyplývá z osobního postoje jejich matky, která opakovaně nerespektovala výjezdní příkazy*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vydané jí po ukončení předešlých azylových řízení na území ČR, území ČR neopustila a nadále pobývala na území ČR nelegálně, čímž znemožnila svým dcerám zapojení se do ukrajinského školského systému a je tedy i na ní, jak pomůže svým dětem tuto situaci zvládnout po jejich návratu do vlasti.“

32. Zdejší soud se s uvedeným hodnocením ztotožňuje. Na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci, kteří disponují některým z povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či kterým byla udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Je třeba připomenout, že k úpravě pobytu cizince na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem o pobytu cizinců. V této souvislosti je možné odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2018 č. j. 2 Azs 200/2018-36, ve kterém se uvádí: „Závěrem Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 – 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona o pobytu cizinců na území.“
33. K posuzování rodinných poměrů žadatele o mezinárodní ochranu jako důvodu pro udělení mezinárodní ochrany odkazuje Městský soud v Praze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Nejvyšší správní soud ve své judikatuře týkající se mezinárodní ochrany dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Jak správně poznamenal krajský soud i žalovaný, mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených právě v zákoně o pobytu cizinců (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. srpna 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 – 72 či usnesení ze dne 14. září 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33) – primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území České republiky (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2016, č. j. 2 Azs 83/2016 – 31 či rozsudky ze dne 10. února 2016, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54 a ze dne 19. října 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48). Z rozhodnutí žalovaného je přitom zřejmé, že nezjistil žádné překážky, které by stěžovateli bránily o některé z povolení k pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců požádat (strana 6 a 8 rozhodnutí žalovaného; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, č. 2836/2013 Sb. NSS, a contrario).“
34. Zdejší soud dodává, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany přitom sama o sobě není ani pozice žadatele jako rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, k čemuž soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019 č. j. 6 Azs 335/2018-35, ve kterém se uvádí: „Mezinárodní ochrana přitom nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 – 72). Pokud se stěžovatelce narodila dcera, která má české občanství, stěžovatelka je v pozici rodinného příslušníka občana EU (srov. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů) a může využít institutu povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (k 87b zákona o pobytu cizinců srov. rozsudek ze dne 21. 7. 2018, č. j. 5 Azs 156/2018 – 22, z něhož plyne, že pro uplatnění směrnice o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států není rozhodné, jestli státní příslušník cizího státu pobýval v době získání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie v hostitelském

členském na základě právních předpisů upravujících právo azylu). Ústavní soud nálezem ze dne 27. listopadu 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 zrušil § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, které neumožňovalo žádat o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU v době platnosti výjezdního příkazu. Pokud se stěžovatelka primárně nedomáhá pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, ale situaci chce vyřešit v režimu zákona o azylu prostřednictvím doplňkové ochrany, je nezbytné konstatovat, že s ohledem na narození dcery, české státní příslušnice, nejsou zřejmé překážky, které by stěžovatelce bránily požádat o povolení k pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 – 33). To přitom nevylučuje možnost odlišného posouzení v případě změněných okolností, kdy by se potvrdilo, že stěžovatelé skutečně nemohou svoji situaci vyřešit přes zmíněné pobytové instituty. Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožnil s kasační námitkou, že v případě stěžovatelů jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.“

35. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není ani skutečnost, že žalobkyně jsou v České republice plně integrovány a že na Ukrajině nemají vybudované zázemí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020 č. j. 4 Azs 174/2019-59, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018 č. j. 9 Azs 450/2017-36). Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedené konstatuje, že v posuzovaném případě neshledal natolik specifické okolnosti, které by vedly k závěru, že již samotné vycestování žalobkyň do země původu by bylo porušením mezinárodních závazků České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011 č. j. 9 Azs 7/2011-67). V této souvislosti zdejší soud uvádí, že odkaz žalobkyň na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Paposhvili proti Belgii považuje za nepřipadný, a to právě z toho důvodu, že se týká dopadů vyhoštění, nikoli dopadů neudělení mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana, přičemž nebylo shledáno, že by samotné vycestování žalobkyň do země původu představovalo takové nebezpečí, které by vedlo k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Jak již bylo uvedeno výše, neudělení mezinárodní ochrany nebrání žalobkyním v tom řešit svůj pobyt na území České republiky prostřednictvím některého z institutů daných zákonem o pobytu cizinců.
36. Závěrem Městský soud v Praze shrnuje, že v případě žalobkyň neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně a), a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména provedl s žalobkyní a) pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny podstatné údaje týkající se důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu a jejího života ve vlasti, okolností odjezdu z domovské země i života na území České republiky, a obstaral si relevantní informace o situaci na Ukrajině. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobkyním nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o azylu, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani Úmluvy o právech dítěte.

37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.